

РЕШЕНИЕ

№ 7980

гр. София, 19.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 01.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **1822** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 211 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба Вх. № 3664/27.01.2023г. по описа на АССГ, на Г. В. Б., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] чрез процесуален представител, адв. К. Ч., срещу Заповед № 513з-159/09.01.2023г. на Директора на СДВР, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца.

В жалбата са развити доводи за съществени нарушения на административно производствените правила и материална незаконосъобразност на оспорения акт, както и несъответствие с целта на закона - чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Оспорва вмененото нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 1, пр. второ, а именно-неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните работи, заместник министрите и главния секретар на МВР и па преките ръководители“ от ЗМВР.Твърди, че е допуснато съществено нарушение на чл. 20б, ал. 2 и ал. 4, като не са оценени всички събрани доказателства и не е взета предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици. Излага се още, че Г. Б. е извършила всички необходими действия съобразно специфичната си длъжностната си характеристика. Твърди, че процесната заповед е издадена след изтичане на абсолютната давност за ангажиране на дисциплинарната отговорност по

чл. 195, ал. 1, предл. второ от ЗМВР. Претендира се отмяна на заповедта и присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Ч. и поддържа жалбата на заявените основания. Претендира съдебно-деловодни разноски.

Ответникът – Директор на СДВР, се представлява от юрк. И., която оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на жалбоподателя.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител, не взема становище.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 168, ал. 1 АПК събраните и приети по делото писмени доказателства и законосъобразността на оспорвания административен акт като цяло, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, а се установява и от приетата административна преписка, в частност справките от кадровото дело /досие/ на служителя, че Г. В. Б. е в служебно правоотношение с СДВР, заема длъжността началник на 01 група „Административно-наказателна Дейност“ на 03 сектор “Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ – СДВР.

Със Заповед № 8121з-870/07.07.2022г. на министъра на вътрешните работи, на основание чл. 33, т. 9 от ЗМВР, е назначена комисия от Дирекция „Инспекторат“ – МВР с цел извършване на проверка на правомерността на действия на полицейски служители при извършване на проверки, водени преписки и разследвания, свързани с Г. К. С. - извършител на тежко пътно-транспортно произшествие (ПТП) в [населено място], [улица]на 05.07.2022 г.

Установява се от Доклад рег. № 4575р-1768 от 31.08.2022г. на Дирекция „Инспекторат“ на МВР, че комисията, назначена с МЗ № 8121з-870/07.07.2022г. е извършила проверка в СДВР и други структури на МВР на правомерността на действията на полицейски служители при извършени проверки, водени преписки и разследвания, свързани с Г. С. – извършител на тежко пътно-транспортно произшествие (ПТП) В ГР.С., [улица]на 05.07.2022г., вкл. проверка по сигнал вх.№ 489700-5429/11.07.2022г. на Фондация „Антикорупционен фонд“ за поставяне на Г. С. в привилегировано положение от полиция и прокуратура. Комисията е извършила справки в автоматизираните информационни системи (АИС) на МВР относно въведени данни на Г. С. за извършени му проверки като водач на МПС от 2014г., вкл. съставени актове за установяване на административни нарушения (АУАН), издадени електронни фишове, водени досъдебни производства. Комисията е констатирала проверки на Г. С. от служители на МВР, при които не са установени административни нарушения и не е взето отношение, които са описани в доклада.

В т.2.1. от доклада е описан процесният случай от 19.12.2020г., в който младши автоконтрольор Н. Н. от отдел „Пътна полиция“ - СДВР извършва проверка на лек автомобил с рег. № СВ 636363, след което съставя АУАН серия „ОА“ № 323151 на Г. С. за управление на МПС като неправомерно водач - нарушение по чл. 150 от ЗДвП. Установено е, че С. не се издирва и е наказан по административен ред за същото деяние с наказателно постановление № 16-4332-007765/22.06.2016г. на ОПП - СДВР, връчено лично на лицето на 10.02.2020г. и влязло в сила на 18.02.2020г.

Вместо да прекрати административно-наказателното производство, в качеството на АНО, старши инспектор Г. Б., началник група в ОПП - СДВР, издава НП №

20-4332-024991/27.01.2021г. и налага наказание по чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП на С.. Посочено е още, че в конкретния случай старши инспектор Б. е била длъжна да изиска информация за наложените предишни наказания на водача. По този начин би констатирала, че в едногодишен срок от наказването му по административен ред с НП № 16-4332-007765/22.06.2016г. на ОПП - СДВР за управление на моторно превозно средство без съответно свидетелство за управление, Г. С. извършва отново такова деяние, което деяние е съставомерно по чл. 34Зв, ал. 2 от НК. В случая е било налице спорно обстоятелство доколко лицето е имало предишно административно наказание за управление на МПС без съответно СУМПС и то в едногодишен срок. Действия в насока разследване на тези обстоятелства не са извършени, поради което и в нарушение на чл. 33, ал. 2 от ЗАНН „При констатиране на признак/признаци на извършено престъпление административнонаказателното производство се прекратява, а материалите се изпращат на съответния прокурор “ е издадено НП № 20-4332-024991/27.01.2021г.

В докладна записка рег. № 4575р-2070 от 03.10.2022г. на директора на дирекция „Инспекторат“ – МВР до министъра на вътрешните работи е извършен обстоен анализ на съдържанието на Доклад рег. № 4575р-1768 от 31.08.2022г. на Дирекция „Инспекторат“ на МВР. Относно действията на полицейски служители, при които не са установени нарушения от страна на С. като проверяван водач и не е взето отношение. Посочено е в документа, че проверяващата комисия не констатира данни за умисъл при осъществяване на неправомерните действия от служителите, като счита, че причините за допуснатите нарушения са недоброто познаване и прилагане на ЗДвП, ЗАНН, подзаконовите нормативни актове и вътрешно-ведоствената нормативна уредба, като с достатъчна степен на категоричност може да се предположи, че допуснатите нарушения са следствие на занижен, на практика липсващ контрол, от страна на съответните ръководители. Касаело се за еднотипни нарушения, допуснати от служители на ОПП – СДВР за сравнително дълъг период от време – повече от шест месеца. Контролът в тези случаи бил реално осъществим – всички данни били въведени в АИС АНД и с минимални усилия от страна на ръководителите можело да се изяснят, както същността на пропуските, така и да се предвидят мерки, чрез които тези пропуски при осъществяване на пътния контрол и правоприлагането да се преустановят и да не се допускат в бъдеще.

Съответно със Заповед № 513з-8231/26.09.2022г., изменена и допълнена със заповеди № 513з-8851/14.10.2022г., № 513з-9671/09.11.2022г., е разпоредено да се извърши проверка за изясняване на постъпилите първоначални данни и установяване на посочените дисциплинарни нарушения, извършени от служители на СДВР. В т. 13 от заповедта от 26.09.2022 г. е описано поведението на Г. Б.. С раздел IV от заповедта проверката е възложена на комисия, която да запознае уличените служители със заповедта, да разясни правата им по чл. 205, ал. 3 и чл. 207, ал. 8 от ЗМВР и да изготви писмена справка за резултатите от проверката. Г. Б. е запозната със заповедта от 26.09.2022г. на 04.10.2022г.

Изготвена е справка рег. № 513р-113835 от 21.11.2022г. на дисциплинарно-разследващата комисия, назначена със Заповед № 513з-8231 от 26.09.2022г. на директора на СДВР. Изготвена е справка рег. № 513р-113835 от 21.11.2022г. на дисциплинарно-разследващата комисия, назначена със Заповед № 513з-8231 от 26.09.2022г. на директора на СДВР. В т.1, стр.9 от справката, е описана процесната проверка, извършена на 19.12.2020г. Така описаните факти са

квалифицирани като предварителни данни за извършени от жалбоподателя нарушения на служебната дисциплина по смисъла на чл.194, ал.2, т.1, предл. второ, алт. първа от ЗМВР „неизпълнение на заповеди на министъра на вътрешните работи“ и т.2 „неизпълнение на служебни задължения по ЗМВР“.

В т. 17, стр.208 от справка рег. № 513р-113835 от 21.11.2022г. комисията е формирала извод, че Г. Б. е била длъжна да изиска информация за наложените предишни наказания на водача. По този начин би констатирала, че в едногодишен срок от наказването му по административен ред с НП № 16-4332- 007765/22.06.2016г. на ОПП - СДВР за управление на моторно превозно средство без съответно свидетелство за управление, Г. С. извършва отново такова деяние, което е съставомерно по чл. 343в, ал.2 от НК. С писмо № 4332р36947/06.07.2022г., ден след извършеното от С. ПТП (на 05.06.2022 г.), НП е изпратено за връчване в 05 РУ-СДВР, тъй като към тази дата не е било връчено на С.. След преразглеждане на преписката по издаване на горепосоченото НП, същото е изискано от 05 РУ-СДВР и е преиздадено под същия номер и дата на издаване. Изпратено с писмо № 4332р-38433/12.07.2022г. на 05 РУ-СДВР, връчено на Г. С. и влязло в сила на 26.07.2022г. На основание на гореизложеното, е направен извод, че до датата на изпращане на преиздаденото НП за връчване 12.07.2022г., същото е било издадено в нарушение на правилата, с оглед на това, че наложеното на основание чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП административно наказание „глоба“ е неправомерно, тъй като са налице признаци за извършено престъпление по чл. 343в, ал. 2 от НК, за което следва да бъде уведомена съответната прокуратура.

На 06.12.2022г. на основание чл. 34, ал., 1 и ал. 2 от Инструкция № 8121з877/06.07.2021г. за дисциплината и дисциплинарната практика в МВР, на старши инспектор Г. В. Б. е връчена покана № 51 Зр-115518/25.11.2022г., за запознаване със справка № 513р-113835/21.11.2022г. и материалите от извършената срещу служителката Б. проверка и за даване на писмени обяснения или възражения, адресирани до ДНО - директора на СДВР, с цел спазване на изискванията на чл. 206, ал. 1 от ЗМВР и осигуряване на служителката на възможност да упражни правото си на защита.

На 06.12.2022г. Б. се е запознала със справка № 513р-113835/21.11.2022г. и е депозирала писмено обяснение във формата на допълнителни обяснения и възражения № 51 Зр-119816/06.12.2022 г., адресирано до директора на СДВР, в което отново посочва същите факти и обстоятелства, посочени от служителката в писмено сведение № 513р-98183/07.10.2022г., които са подробно обсъдени, като не посочва нови факти и обстоятелства.

По делото се приобщени писмени обяснения и сведение от страна на Г. Б., предоставени на 03.10.2022г. и 06.12.2022г.

Издадена е оспорената Заповед № 513з-159/ 09.01.2023г. на директора на СДВР, с която на служителката на основание чл. 204, т. 3, чл. 194, ап. 2 т. 2 от ЗМВР, вр. с чл. 197, ал. 1, т. 3 от ЗМВР и чл. 200, ал. 1, т. 11 от ЗМВР е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от шест месеца. ДНО е възприел изцяло описаната в справка рег. № 513р-113835 от 21.11.2022 г. Възприета е и правната квалификация на описаното деяние като основание за ангажиране на дисциплинарната отговорност на служителката – чл. 204, т. 3, чл. 194, ап. 2 т. 2 от ЗМВР – „неизпълнение на служебни задължения“ - регламентирани в специфична длъжностна характеристика № 4332р-14266/24.07.2015 г. и чл. 197, ал. 1, т. 3 от ЗМВР и чл. 200, ал. 1, т. 11 „

неизпълнение на служебни задължения или на заповеди и разпореждания на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители".

При така установените факти, съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на обжалване административен акт, поради което съдът намира същата за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл.168, ал.1 от АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт не само на посочените от жалбоподателя основания, а на всички основания по чл.146 АПК като преценява дали е издаден от компетентен орган, спазена ли е установената форма, спазени ли са процесуалните и материално правните разпоредби по издаването и съобразен ли е с целта на закона.

Заповедта е издадена от компетентен административен орган по чл. 204, т. 3 от ЗМВР–Директорът на СДВР-МВР, разполагащ с правомощията и компетентността да издава заповеди за налагане на дисциплинарни наказания.

Заповедта е издадена в сроковете по чл.195, ал.1 от ЗМВР, съгласно която административният орган е ограничен в рамките на двумесечен срок от откриване на дисциплинарното нарушение да упражни правомощието си за налагане на дисциплинарно наказание. Обвързаността на дисциплинарната отговорност с преклузивен срок, налага установяването на началния момент, в който дисциплинарното нарушение се счита открито. Легално определение за понятието "откриване на дисциплинарното нарушение" е дадено в чл.196, ал.1 ЗМВР: дисциплинарното нарушение се счита за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на нарушителя, а по смисъла на чл. 196, ал. 2 от закона нарушението е установено, когато материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган. Дисциплинарно наказание е наложено в 2-месечния срок по чл. 195, ал. 1 ЗМВР, който в случая тече от запознаване на ДНО на 06.12.2022г. със справка рег. № 513р-113835 от 21.11.2022г. Връчването на заповедта извън срока по чл.195, ал.1 ЗМВР е ирелевантно за нейната законосъобразност. Съдът намира за неоснователно възражението за изтекла давност по чл. 195, ал.1 от ЗМВР, като споделя мотивите на административно-наказващия орган, че в процесната хипотеза, срокът, от който тече давността по смисъла на чл. 195, ал.1 от ЗМВР, е от 12.07.2022г.-датата на изпращане на преиздаденото наказателно постановление, като едногодишния срок изтича на 12.07.2023г. и оспорения административен акт в настоящото производство на 09.01.2023г. , не е в нарушение на чл. 195, ал.1 от ЗМВР.

Заповедта е в установената писмена форма по чл. 210, ал. 1 от ЗМВР и съдържа изискуемите от тази разпоредба реквизити.

Дисциплинарното производство е образувано със Заповед № 513з-8231 от 26.09.2022г. на директора на СДВР, с която на основание чл.205, ал.2 ЗМВР е разпоредена проверка на данните, посочени в Доклад рег. № 4575р-1768 от 31.08.2022г. на Дирекция „Инспекторат“ на МВР. Представеното по делото копие от заповедта по чл. 205, ал. 2 ЗМВР съдържа отбелязване за запознаване на служителя с нея, с което е изпълнено изискването на чл.18, ал.1 от Инструкция № 8121з-877/2021г., вкл. с правата му по чл. 205, ал. 3 и 5 и чл. 207, ал. 8 от ЗМВР, каквото е изричното писмено

отбелязване в акта.

При запознаване със заповедта по чл. 205, ал. 2 от ЗМВР, на служителя е връчена покана за даване на обяснения и възражения. Служителят е запознат и със заключителната справка рег. № 513р-113835 от 21.11.2022г., във връзка с която му е връчена покана за даване на допълнителни обяснения и възражения. По изложените съображения съдът приема, че в хода на дисциплинарното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в противен смисъл.

Относно приложението на материалния закон:

На служителя е наложено дисциплинарно наказание за това, че вместо да прекрати административно-наказателното производство, в качеството на АНО, старши инспектор Г. Б., началник група в ОПП - СДВР, издава НП № 20-4332-024991/27.01.2021 г. и налага наказание по чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП на Г. С., с което е извършила нарушение на чл. 33, ал. 2 от ЗАНН.

Наложено дисциплинарно наказание е по чл. 197, ал. 1, т. 3 от ЗМВР, тъй като жалбоподателката е извършила нарушение на служебната дисциплина, изразяващо се в неизпълнение на разпоредбите на ЗМВР и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните работи, заместник министрите и главният секретар на МВР и на преките ръководители, за санкционирането на което е предвидено наказания – порицание.

Според посочената като основание за издаване на процесната заповед разпоредба на чл. 200, ал. 1 т. 1 от ЗМВР, дисциплинарно наказание порицание се налага за неизпълнение на служебните задължения или на заповеди. Служебните задължения на служителя на длъжност „полицейски инспектор“ са описани в типовата длъжностна характеристика, с която жалбоподателката се е запознала. Сред тях са и задължения да се разглеждат и окомплектоват административно-наказателни преписки и да се предлагат за издаване наказателни постановления във връзка с констатирани нарушения на правилата за движение.

От събраните доказателства се установява, старши инспектор Г. Б. не е изисквала информация за наложените предишни наказания на водача, като по този начин не е констатирала, че в едногодишен срок от наказването му по административен ред за управление на моторно превозно средство без съответно свидетелство за управление, Г. С. извършва отново такова деяние, което е съставомерно по чл. 343в, ал.2 от НК. Правилно дисциплинарнонаказващият орган е приел, че извършеното от Г. Б. представлява нарушение на задължението по чл. 33, ал. 2 от ЗАНН и чл. 52, ал. 4 от ЗАНН.

В ЗМВР е залегнал принципът, че дисциплинарната отговорност е лична. Това се подкрепя и от разпоредбата на чл.194, ал.4 от ЗМВР. Това налага наказващият орган да извърши задълбочена преценка по чл.206, ал.2 от ЗМВР, което е направено в настоящия случай. В процесната заповед наказващият орган е направил подробен анализ на събраните факти и доказателства, преценка относно тежестта на нарушението, настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено нарушението и формата на вината, а също така е взел предвид и цялостното поведение на

служителя.

Административният акт е изцяло съобразен и с целта на закона. Дисциплинарната отговорност е реализирана при спазване на принципа за съразмерност на наложеното наказание за извършеното нарушение като се съблюдават и целите на наложеното наказание. Дисциплинарнонаказващият орган правилно е възприел, че извършеното от жалбоподателката нарушение не попада в категорията на тежките нарушения на служебната дейност по смисъла на чл. 203, ал. 1 от ЗМВР, но също така не може да се квалифицира и като маловажно по смисъла на чл.198, ал. 2 от ЗМВР. Поради това с цел да се въздейства превъзпитателно и предупредително върху нарушителя, с цел да не извършва занапред други нарушения, а също така и да се въздейства върху останалите служители, и е наложено наказание в минимално предвидения за това законоустановен срок по чл. 200, ал. 2 от ЗМВР – шест месеца.

По изложените съображения съдът намира, че обжалваната заповед е законосъобразна - издадена е от компетентен орган и в предвидената от закона форма. Постановена е в съответствие и при правилно приложение на материалноправните разпоредби, на които се основава, при спазване на административнопроизводствените правила и е съобразена с целта на закона. Жалбата се явява неоснователна и като такава, следва да се отхвърли.

При направения извод относно изхода на спора ответникът има право на разноски. Искането за присъждане на юрисконсулско възнаграждение е направено своевременно, които съгласно направено своевременно искане и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, съдът присъжда в размер 100 лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, настоящият съдебен състав на Административен съд София-град, Първо отделение, 63-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. В. Б., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Заповед № 513 з – 159/ 09.01.2023г. на Директора на СДВР, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА Г. В. Б., ЕГН [ЕГН], да заплати в полза на СДВР разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: